

Varer, som bør belægges med en lavere Afgift, og dem, som kunne bære en høiere, kan være Tvivl underkastet og har ogsaa til forskjællige Tider og paa de forskjællige Steder fundet en forskjællig Afgjørelse. Loven af 1863 søger Grændsen ved at henwise „raat“ Pinnedgods til den lavere Told og derhos bestemme, at „til raat Pinnedgods henføres kun saadanne Varer, som have det raa Materiales Naturfarve og ikke ere undergivne nogen Bearbejdelse, hvorved Naturfarven forandres“. Den Erfaring, der er vunden i den Tid, Loven har været i Kraft, har bevirket, at det maa anses rigtigt at forlade hine Bestemmelser, der have vist sig at give Anledning til megen Tvivl og Uligbed og overhovedet ikke at kunne overalt eller tilfulde gennemføres efter deres Ordlyd; denne turde utvivlsomt ogsaa gaa langt videre med Hensyn til Varernes Hensørsel under den høiere Beskatning end tilsigtet. Da en Adskillelse mellem Varerne efter Traadtælling eller Vægt ved Siden af de Fordele, den frembyder, har sine mislige Sider, er man i Lovudkastet bleven staaende ved det af Manufakturhandlerforeningen fremsatte Forflag om at søge Grændsen mellem de høiere og lavere beskattede Varer i den Omstændighed, om de frembydes til Fortoldning i bleget eller ubleget Tilstand. Vel vil en Sondring herefter ogsaa kunne møde Indvending saavel derfra, at enkelte bedste Varer kunne komme til at indgaa mod en lavere Told end andre mindre gode, som ogsaa fra, at praktiske Banffeligheder ved Varernes Toldansættelse ikke derved udelukkes; men ligesom den forstnævnte Indvending næppe turde kunne afværges ved hvilken som helst Bestemmelse og derhos kun turde ramme forholdsvis faa Tilfælde, saaledes har man søgt at fjerne de praktiske Banffeligheder ved udtrykkelig at bestemme, at der til blegede Varer kun henføres saadanne, som ere helt hvidblegede eller helt gjenneblegede, hvad der er udtrykt ved „fuldstændig blegede“.

I det Lovforslaget under een Toldafsats samler Positionerne 142 og 143 i Loven af 1863 og derved forhøier Tolden for de under forstnævnte Position faldende Varer med 2 p. pr. T, medens det nedsætter den for sidstnævnte Position med 2 p., kan det vel ikke nægtes,

at den forstnævnte Forhøielse forholdsvis er ikke ubetydelig, idet Tolden derved kommer til at udgjøre omtrent 16% af Værdien, medens de nu under Pos. 143 hørende Varer kun ville komme til at blive beskattede med omtrent 8%; men da de forstnævnte Varer hovedsagelig benyttes som Pakningsgjenstande og til lignende Brug, ikke til Klædningsstykker, og Indførselen ikke kan antages at ville blive formindret paa Grund af den høiere Afgift, er det anset ubetænkeligt at sammendrage de tvende Positioner.

Som det fremgaar af de ovenfor anførte Bestemmelser i Loven af 1863, sætter samme Seilbug af flectraadet Vævning, ogsaa naar det er bleget, samt alle linnede Gulvtæpper, usarvede og farvede, til samme Told som det høiere beskattede raa Pinnedgods. En tilsvarende Bestemmelse er bibeholdt i Lovudkastet, da der ikke skjønes fyldestgjørende Anledning til at forhøje Tolden for disse Varer med 100%.

Pos. 142 i Loven af 1863 har givet en gennemsnitlig aarlig Indtægt af 16,907 Rd.
 Pos. 143 af 33,528 —
 — 144 af 7,224 —
 tilfammen 57,659 Rd.

En Told af 4 p., som foreslaaet, vil for den samme Indførsel give 60,982 —
 altsaa en Merindtægt af 3,332 Rd.

Hvilken Indflydelse paa Indtægten der vil være en Følge af den forandrede Bestemmelse om, at den fuldstændige Blegning fremtidig skal udgjøre Skjælnemærket mellem de høiere og lavere beskattede Varer, kan ikke opgives. Saaledes som Indførselerne og Behandlingen af dem faktisk stille sig, turde denne Indflydelse næppe være meget stor og vil i hvert Fald formentlig kunne antages at blive ndjævnet.

Den anden af Forflagets 3 Positioner omhandler „farvede, trykkede eller paa lignende Maade behandlede Varer; Varer i Forbindelse med Lahn eller Metaltraad; al Slags Trikotage samt filerede og lignende Arbejder; Kniplinger og Blonder“, forsaavidt saadanne Varer ikke falde ind under den nys ovenfor